

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

لمبه

۱۶ مارچ ۲۰۱۱

شبانه های من

(۱۱)

کوتاهترین شبانه

امشب از حزب کار ایران (توفان) خواندم که در گزارشی - برگزاری موفقیت آمیز چهارمین کنگره حزبی - نوشته است:

"... در شرایط خفقان، در شرایطی که مامورین امنیتی و لباس شخصی های فکل کراواتی در همه جا ول می خورند تکیه عمده بر جنبه پنهانکاری است و نه بر علنی گرائی. علنی گرائی یک بیماری بورژوائی لیبرالی است که با رفتار خود ثابت می کند به صداقت خویش مبنی بر آنچه می گوید نیز ایمان نداشته و می خواهد گواهینامه "دموکراتیک" بودن خویش را از بورژوازی کسب کند. می خواهد بورژواها برایش دست بزنند و سالن کنگره اش به محیط آشفته ای از ایدئولوژیهای التقاطی و مامورین پولیس بدل شود. آنها بیک محیط عسس بیا مرا بگیر بیشتر نیاز دارند تا یک محیط مبارزاتی کمونیستی. همین روش کار نشان می دهد آنها تا به چه درجه نسبت به کار خویش جدی هستند. حزب آنها به کیفیت اهمیت نمی دهد برایش سیاهی لشکر و کمیت مطرح است."

ما هم کسانی را داریم که به جای اینکه به کار درازمدت بیندیشند، عشق برای ایجاد محیط - بیا مرا بگیر - آنرا به سیاسیون لابلالی ای تبدیل کرده است که به سادگی می توان به "صداقت" ایشان به آن چه می گویند پی برد - به ایشان می گویند "دموکرات" های سرگردان کوچه ریز!!

آیا سرگردان های کوچه ریز در کار شان جدی هستند؟ آیا از ایدئولوژی های التقاطی بیزار هستند؟؟ آیا می توانند محیط مبارزاتی ایجاد نمایند؟؟ آیا ایشان از سیاهی لشکر اجیر متنفر هستند؟ و بالاخره این کوچه ریزها می توانند، مبارزات واقعی خیابانی را رقم بزنند؟؟

و.....؟؟؟؟؟؟

تا بعد.